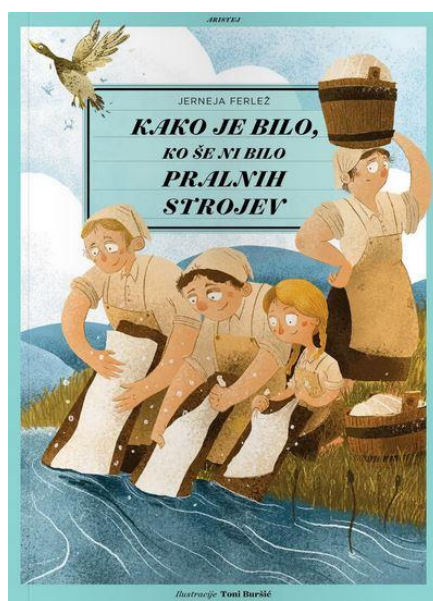

Perilo so najprej namakali. Na vrh so natrosili presejan bukov pepel, ki je perilo razmaščeval. Iz pepela se je izločil lug.

KAKO JE BILO, KO ŠE NI BILO PRALNIH STROJEV

Pranje perila, ki ga sedaj mimogrede opravi pralni stroj, je bilo še nedavno težavno in dolgotrajno opravilo. Običajno so ga opravljale ženske, deklice in starke. Revnejši so prali za bogatejše. V okolici večjih mest, na primer Ljubljane in Trsta, so se s pranjem perila ukvarjale kar cele vasi. Delo je trajalo ves teden. Najprej so se perice odpeljale v mesto, da so pri meščanih zbrale umazano perilo. Doma je nato sledilo zaporedje del, ki se je začelo z namakanjem, nadaljevalo z žehtanjem in končalo z beljenjem perila na travniku. Spiralo se je ob potokih in studencih, pozimi in poleti. Ob hladnem vremenu je perice hudo zeblo v roke. Ni bilo prijetno stati v mokrih oblačilih v mrzli vodi ... V mestnih hišah so imeli tudi skupne pralnice, ki so jih uporabljali vsi stanovalci. V pralnici je bilo treba najprej zakuriti z drvmi, če si hotel imeti toplo vodo za kuhanje perila. In če v hiši ni bilo vodovoda, je bilo treba še prej prinesiti vodo iz vodnjaka ... Etnologinja **Jerneja Ferlež** v zelo privlačni in bogato ilustrirani knjigi (**Toni Buršič**), opremljeni s številnimi dokumentarnimi fotografijami, predstavlja skoraj pozabljene postopke pranja s pepeliko in kasneje milom, beljenje, sušenje, likanje in škrobljenje, priprave in pripomočke, ki so jih pri tem uporabljali, pa tudi družabno življenje, ki se je odvijalo ob skupnem delu. Zelo toplo priporočam radovednim otrokom in odraslim! **Predstavitev: Maja Črepinšek**

Založba Aristej, 2024

Trda vezava, 58 strani

Mere: 20,0 x 27,0 cm

ISBN: 9789612201432

Cena: 24,00 €